

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2020 r.,
sprawy **S. P.**
skazanego z art. 222 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt IX K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy pr. P. R. ,
Kancelaria w L., kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT, za
sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. IX K (...),
uznał S. P. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 marca 2017 r. w L. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza
Policji J. D. w ten sposób, że kilkakrotnie kopnął go w prawe kolano i prawą
rękę, w wyniku czego J. D. doznał dystorsji prawego nadgarstka, co

skutkowało rozstrojem zdrowia i naruszenia czynności narządu ruchu na czas poniżej siedmiu dni, tj. czynu z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 15 marca 2017r. w L. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji J. D. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. czynu z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności;
3. w dniu 15 marca 2017r. w L., będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w L. w sprawach o sygn. akt IVK (...) i IV K (...) oraz Sądu Rejonowego w O. w sprawie o sygn. akt II K (...), prowadził w ruchu lądowym motocykl marki Romet nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,94 promila alkoholu etylowego we krwi, tj. art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego dożywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 1.500 zł;

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w zakresie czynów przypisanych w pkt I i II w całości, a w zakresie czynu przypisanego w pkt III, w części dotyczącej kary.

W zakresie czynów przypisanych w pkt I i II zarzucił:

„I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającą na:

a) nienależytym rozważeniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i odmówieniu waloru wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznał się do winy i zanegował sytuacje opisane w zarzucie wskazując, że nie obrażał policjantów i nie wie w jaki sposób doszło do powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, co skutkowało przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, skutkującym jej dowolnością,

b) bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego J. D. oraz świadków: M. T., M. G. i M. M. oraz oparciu na tych zeznaniach głównych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy w zeznaniach tych świadków występują istotne sprzeczności, a nadto są one ogólne i niejednoznaczne;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony S. P. w dniu 15 marca 2017 r. w L. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji J. D. w ten sposób, że kilkakrotnie kopnął go w prawe kolano i prawą rękę, w wyniku czego J. D. doznał dystorsji prawego nadgarstka, co skutkowało rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni, w sytuacji gdy biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, brak jest danych uzasadniających powyższy wniosek;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony S. P. w dniu 15 marca 2017 r. w L. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji J. D. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie obrażał on policjantów”.

W zakresie czynu przypisanego w pkt III zaskarżonego wyroku obrońca zarzucił „rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru i niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności, przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej”.

Obrońca oskarżonego wniosł:

- w zakresie czynów przypisanych w pkt I i II zaskarżonego wyroku o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

- w zakresie czynu przypisanego w pkt III zaskarżonego wyroku o jego zmianę w części dotyczącej kary i orzeczenie wobec oskarżonego kary o łagodniejszym wymiarze, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Apelację złożył także oskarżony, wnosząc o uniewinnienie od zarzutów I i II.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego. Zarzucił wyrokowi „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie częściowej, a nadto dowolnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podczas rozpoznawania zarzutów apelacji polegającej na bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego J. D. oraz świadków: M. T., M. G. i M. M. oraz oparciu na tych zeznaniach głównych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, mimo iż w zeznaniach tych świadków występują istotne sprzeczności, a nadto są one ogólne i niejednoznaczne, co skutkowało przeprowadzeniem niepełnej kontroli instancyjnej zapadłego orzeczenia;
2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu wszystkich zarzutów i argumentów, jakie zostały podniesione w środku odwoławczym dla pełnego uzasadnienia naruszenia przepisów prawa procesowego, a to: art. 4, 7, 410 k.p.k. poprzez pominięcie rozważenia kwestii dokonanej przez Sąd jednostronnej oceny dowodów, a następnie poczynienie ustaleń faktycznych co do naruszenia nietykalności fizycznej funkcjonariusza policji J. D. oraz jego znieważenia słowami powszechnie uznanymi za obelżywe wyłącznie na podstawie dowodów z ogólnych i sprzecznych ze sobą zeznań pokrzywdzonego J. D. oraz świadków: M. T., M. G. i M. M. przy równoczesnym braku kompleksowego rozważenia innych dowodów, przede wszystkim dowodu z wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznał się do winy”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku jak również wyroku Sądu Rejonowego w L. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego

rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, dotycząca tylko czynów z pkt I i II, była oczywiście bezzasadna, co wobec braku podstaw wymienionych w art. 536 k.p.k., skutkowało jej rozpoznaniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Słusznie zwrócił uwagę autor odpowiedzi na kasację, że ten nadzwyczajny środek zaskarżenia służyć ma eliminowaniu orzeczeń dotkniętych uchybieniami o randze bezwzględnych podstaw odwoławczych (art. 439 § 1 k.p.k.) lub innych zbliżonych swą istotą naruszeń prawa (rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia). Nie jest zatem rolą postępowania kasacyjnego ponowne badanie prawidłowości ustaleń faktycznych, czy też rozwiewanie jakichkolwiek wątpliwości strony w zakresie oceny materiału dowodowego, gdyż to zadanie przypisane jest rozpoznającemu apelację Sądowi II instancji. Dążenie przez skarżącego do ponowienia takiej kontroli przez Sąd kasacyjny jest dowodem tego, że kasacja nie spełnia ustawowych wymagań określonych w art. 519 i 523 § 1 k.p.k.

Skarżący w apelacji podniósł błąd w ustaleniach faktycznych i kwestionował prawidłowość oceny zeznań świadków – uczestniczących w zdarzeniu funkcjonariuszy Policji, twierdząc, że są w ich relacjach nieścisłości, które rzutować powinny na rekonstrukcję ustaleń faktycznych. Nie wykazał jednak, dlaczego owe dostrzeżone mankamenty miałyby zmienić całościową ocenę wartości procesowej tych dowodów. Sąd odwoławczy uznał wobec tego zaprezentowane stanowisko za polemikę i forsowanie własnej optyki przebiegu zdarzenia, wskazując, że autor apelacji nie przedstawił rzeczowej i racjonalnej argumentacji mogącej podważyć tok rozumowania Sądu I instancji. Sąd Okręgowy rozpoznał zatem zarzuty apelacji, z którą to oceną obrońca się nie zgadza. To jednak – o czym mowa na wstępie – nie mogło stanowić podstawy kasacji i formułowania zarzutu naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Skarżący kieruje wobec orzeczenia Sądu odwoławczego zarzuty naruszenia art. 4, 7 i 410 k.p.k., co jednak, w realiach procesowych niniejszej sprawy, nie

znajduje racji bytu, gdyż Sąd ten nie dokonywał odmiennej oceny dowodów i nie czynił własnych ustaleń, co obligowałoby go do respektowania powyższych przepisów. Jak zaznaczył w uzasadnieniu, jego zadaniem była kontrola zaskarżonego orzeczenia, z czego się wywiązał, nie zaś ponawianie analizy i oceny dowodów. Zaakceptowanie w ramach tej kontroli stanowiska Sądu I instancji odnośnie ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego nie może być myłone z naruszeniem rygorów jej rzetelności. Nawet zatem powiązanie przedmiotowych zarzutów z art. 433 § 2 k.p.k. tylko pozornie nadaje im kasacyjny charakter. Przypomnieć jedynie należy, że nie można mylić rekonstrukcji ustaleń stanu faktycznego sprawy na podstawie niektórych tylko dowodów z naruszeniem art. 410 k.p.k. w sytuacji, w której podstawa faktyczna wyroku nie została przyjęta dowolnie, lecz oparta została na całokształcie okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przewodu sądowego. Natomiast wybór dowodów wiarygodnych jest rolą Sądu I instancji w ramach wszechstronnej oceny i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Niezależnie od powyższego, stwierdzić należy po lekturze zeznań policjantów, że były one zbieżne co do istoty zachowania oskarżonego, to jest realizacji przez niego znamion czynów z pkt I i II. Rozbieżności w zeznaniach świadków, na które wskazywał obrońca w apelacji, w istocie dotyczyły kwestii drugorzędnych. Upoważniało to Sąd Okręgowy do oceny tych zeznań wyrażonej na s. 8 uzasadnienia.

Z tych względów, kasacja jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.